

РАЗГОВОРЪ ВЪ

—

Като Госпожа Анна и Іованчо прохождаваха се слѣдѣющата сѣтрина, Іованчо рече: “Колкѣва желдехъ да се искачимъ на онаа висока планина, та да гледамъ наоколо по секаде, и да видимъ прекрасното мѣсто. Чини ли ти се че се вижда отъ тамъ къщата на тетка ми Маріа?” “Вѣрвамъ че са вижда, чадо мое,” рече Госпожа Анна, “и ако не си са утврѣдилъ, азъ искамъ да походиме още, и да са искачиме на планината: има сѣдалище тамъ, подъ едно со сѣнка дърво, и можеме да сѣднеме тамъ за да си починиме, преди да се върнемѣ.”

“Не самъ никакъ уморенъ,” рече Іованчо, и оттѣрча та отвори вратата на оградата, която требѣваше да прейдатъ. Като заминаха, затвори а пакъ, и той съ майка си искачиде на планината. Я като сѣднаха, Іованчо, начала да дѣма:

І. Това мѣсто е добро, мамо, за да ми кажешъ още нѣщо за Бога.

М. Защо ти се чини така?